

De schattige pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

kluitman

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony
De trouwe pony
Pony in paniek!
De superpony
De snelle pony
Het eigenwijze veulen
De knuffelpony
De schattige pony

Schrijf je in voor de speciale paardenboeken-nieuwsbrief op kluitman.nl.
Je ontvangt dan een paar keer per jaar een overzicht van de nieuwste titels.

Nur 282/IPP032101

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI tekst: Gertrud Jetten

© MMXXI illustraties: Ina Halleman

Omslagbelettering: Agnes Visser

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
gertrudjetten.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

Verlangend keek minipaardje Bella naar manege de Zonnehoeve. Dáár wilde ze zijn, en niet hier. Hier was bij Manon en de andere minipaardjes. Hier verveelde ze zich dood, terwijl daar... Bij de Zonnehoeve bruiste het van het leven. Er was altijd wel wat te doen.

Er woonden dertien pony's, van Dottie de tinker tot de kleine shetlanders Jacco en Romario en alles ertussenin. IJslander Assa, welshpony Goldy, veulen Sunna, lewitzer Rakki, fjord Odin, exmoor Storm, connemara Bobby, new forest Rosie, Jamila de arabier en Karelkje de appaloosa.

En kinderen natuurlijk! Elke dag veel kinderen. Ze kwamen om te rijden, te borstelen, te kletsen en leuke dingen te doen. Carolien, de eigenaresse van de manege, was heel aardig. Altijd als ze Bella zag, glimlachte ze en zei ze wat vriendelijks tegen haar.

Met een zucht keek Bella om zich heen. Manon was de achterbuurvrouw van de Zonnehoeve en Bella's eigenaar. Ze had Bella gekocht toen die één jaar oud was en nu was Bella drie. Manon had haar gekocht omdat ze zo mooi was. Omdat ze een prachtige stamboom had. En omdat Manon shows met haar wilde winnen.

Bella interesseerde dat allemaal helemaal niks. Haar stamboom kon haar gestolen worden. Dat ze mooi was, zag ze zelf niet en trouwens, wat was mooi? En die shows... Bella was nog nooit naar een show geweest, maar wat ze van de andere paardjes hoorde, voorspelde weinig goeds.

Je moest een rondje lopen, stilstaan en jezelf laten bekijken. Dat was het.

Bella hield niet van stilstaan. Ze ging liever wat doen! Maar daar was weinig kans op... Ze had Manon horen zeggen dat ze Bella binnenkort zou gaan trainen voor shows. En dat ze hoge verwachtingen van haar had! Ze rekende erop dat Bella een sensatie zou zijn en alles zou winnen waar ze aan meedeed.

Bella zuchtte nog een keer. Ze zou willen dat ze bij de Zonnehoeve woonde. Als het even kon, ontsnapte ze. Soms vergat Manon de stroom aan te zetten en kon ze tussen de linten doorkruipen. En aangezien Manon het erg druk had op haar werk, gebeurde dat nog wel eens. Bella stak haar neus uit en voelde met haar tastharen aan het lint. Had ze geluk vandaag?

‘Hé, Bella,’ hoorde ze opeens een stem.

Bella keek achterom. Het was Sunna. Het veulen was altijd in voor een grapje. En ze vond het enig als Bella op bezoek kwam!

‘Hoi, Sunna,’ zei Bella. ‘Denk je dat ik erdoor kan?’

Sunna knikte. ‘Een eindje terug is het lint wat slapper. En

ik heb al gecontroleerd of er stroom op staat. Niet dus!’ Ze grijnsde. ‘Kom je?’

Bella draaide zich snel om. Ze trippelde naar de plek die Sunna bedoelde en schoot toen in één vloeiende beweging tussen de linten door. ‘Gelukt!’ riep ze triomfantelijk.

Sunna bokte en rende voor haar uit over het pad. ‘Kom mee naar de rest,’ riep ze over haar schouder.

Bij manege de Zonnehoeve liep er een pad rondom het weiland. Daar konden de pony's de hele dag rondscharrelen. Als ze er genoeg van hadden, konden ze door een bosje lopen en kwamen ze in een uitloop. Aan de rand van de uitloop stonden grote schuilstallen. Daar gingen ze in staan als het heel warm was of als er veel insecten waren. Sommige pony's stonden er ook als het hard regende, maar de meeste niet.

Naast de uitloop was de rijbaan. Daar gaf Carolien rijles

aan kinderen. Vandaag was het woensdag en dan was het altijd extra druk. Zo hard als ze konden, renden Sunna en Bella achter elkaar aan.

‘Tikkie, jij bent hem,’ riep Sunna. Speels beet ze in Bella’s bil en liep daarbij bijna Romario omver.

‘Hé, een beetje uitkijken, jullie,’ bromde de oude shetlander. Verstoord keek hij op.

‘Sorry, Rommie,’ riep Sunna.

‘Is al goed.’ Romario keek achterom. ‘Hé, daar hebben we Bella weer,’ glimlachte hij.

‘Waar zijn de andere pony’s?’ vroeg Bella. Zover ze kon zien was het pad leeg.

‘O, die zijn aan het werk,’ zei Romario achteloos. ‘Woensdagmiddag, hè?’ Hij rekte zich uit en pakte een grassprietje. ‘Blij dat ik daar niet meer aan hoef mee te doen.’

Bella knikte. Sunna had wel eens verteld dat Romario oud was en last had van zijn rug. Daarom werd hij niet meer bereden.

‘Zullen we gaan kijken?’ riep Sunna.

‘Is goed!’

‘We moeten ons wel verstoppen in de bosjes,’ hijgde Sunna toen ze in de buurt van de uitloop waren. ‘Anders zien ze je en brengen ze je terug!’

Bella knikte. Dat was natuurlijk niet de bedoeling! Ze wilde zo lang mogelijk wegblijven. Achter Sunna aan sloop ze de struiken in. Ze stopten aan de rand van de bosjes en gingen achter een paar grote bomen staan. Daarvandaan hadden

ze een prachtig uitzicht op het erf en de rijbaan.

Carolien was bezig met lesgeven. In de rijbaan liepen acht pony’s en op het erf stonden er nog eens drie. Het wemelde er van de kinderen. Aan de poetsbalk stond welshpony Goldy.

‘Zullen we Goldy terugbrengen naar de uitloop?’ vroeg Lucy aan Malti. Lucy was de eigenaresse van Goldy, en Malti was haar beste vriendin. Sinds kort zat ze ook op paardrijden.

‘Is goed!’

Lucy maakte Goldy’s touw los en liep samen met Malti naar de uitloop.

Bella rekte zich uit om het goed te kunnen zien. Ze boog haar hals en keek om de boom heen waar ze achter stond. Haar grote bles schitterde in de zon.

‘Hé, wat is dat?’ vroeg Malti verbaasd. ‘Is er een nieuwe pony?’

Lucy schoot in de lach. ‘Nee, dat is Bella. Ze is van de achterburen. Ik denk dat ze weer eens ontsnapt is!’ Ze fronste haar voorhoofd. ‘Het is trouwens een minipaardje en geen pony.’

Bella briede. Ze wilde liever pony genoemd worden! Paardje stond voor Manon en shows, maar bij het woord ‘pony’ had ze een heel ander gevoel... Het deed haar denken aan de Zonnehoeve, aan gezelligheid, aan vrijheid, aan mogen zijn wie je bent.

Malti luisterde niet echt naar Lucy. Met open mond bleef

ze naar Bella staan kijken. Ze vond Bella de meest bijzondere pony die ze ooit gezien had. Van haar stralend blauwe ogen met de donkere randen eromheen tot de zwarte vacht. Ze had nog nooit een pony met blauwe ogen gezien. Ze wist niet eens dat dat kon!

Omgekeerd vond Bella Malti het meest bijzondere meisje dat ze ooit gezien had. Vol bewondering keek ze naar haar kastanjebruine huid, haar zwarte ogen en haar zwarte haar in tientallen vlechtjes met felgekleurde kraaltjes erin. Zonder na te denken stapte ze op Malti af.

Malti ging op haar hurken zitten en stak voorzichtig haar hand uit, zodat Bella eraan kon ruiken.

Bella strekte haar hals. Malti rook lekker zoet, naar iets wat ze niet kende. Ze rook aan haar jas, aan haar gezicht en toen aan haar haar. Hier was de geur het sterkste.

‘Lekker, hè?’ giechelde Malti. ‘Kokosolie, daar gaat mijn haar mooi van glanzen.’ Ze kriebelde Bella op haar schoft. ‘Ga je mee naar het erf?’

‘Niet doen,’ riep Sunna. ‘Dan ziet iedereen je!’

Bella haalde haar schouders op. Ze was nu toch al betrapt! En bovendien wilde ze bij Malti blijven...

Toen ze op het erf aankwamen, zwaaide Carolien naar Malti en Lucy. Ze liet de kinderen in stap overgaan en liep de rijbaan uit. ‘Daar is ons mooie meisje weer,’ riep ze. Glimlachend keek ze naar de meiden. Bella betekent mooi, wisten jullie dat?’

Ze schudden allebei hun hoofd.

‘Zullen wij haar terugbrengen?’ vroeg Lucy.

‘Dat is goed,’ antwoordde Carolien. ‘Maar het is nu nog te vroeg, Manon is nog op haar werk.’ Ze pakte haar telefoon. ‘Ik zal haar even een berichtje sturen dat Bella hier is.’

‘Mogen we haar borstelen?’ vroeg Malti. Ze aaide Bella over haar zachte manen.

‘Ja hoor,’ knikte Carolien. ‘Volgens mij vindt ze dat wel leuk.’

Bella glom van plezier. Dat vond ze zeker leuk! Ze had jeuk op haar schoft en daar konden de meiden vast iets aan doen. Tijdens het borstelen kwam ze erachter dat Malti

nieuw was in het dorp. Ze had paarden altijd al leuk gevonden, maar in de stad waar ze vandaan kwam, was geen goede manege. En nu kon ze zomaar naar de Zonnehoeve, de leukste manege van Nederland!

Bella stopte haar neus in Malti's haar en kriebelde erin.

'Hé, dat kietelt,' giechelde Malti. Ze stak haar hand uit en krabde Bella op haar schoft.

Bella begon nog harder te kriebelen. Malti deed het precies goed!

De meisjes borstelden Bella nog wat en liepen daarna met haar het erf over. Bella mocht alles bekijken en onderzoeken. De fietsen in de rekken, de huifkar onder de overkapping, de auto van Carolien... Ze mocht zelfs een kijkje nemen in de zadelkamer! Ook waren er veel kinderen die haar wilden aaien.

Aan het einde van de middag kwam Carolien naar hen toe. 'Manon is thuis,' vertelde ze. 'Durven jullie Bella alleen te brengen of moet ik mee? Volgens Manon schrikt ze nergens van. En het is maar een klein stukje!' Onderzoekend keek ze naar de meiden.

Lucy keek vragend naar Malti. 'Het lukt wel, toch?'

Malti knikte. Ze hield het touw van Sunna's groene veulenhals vast. Sunna was daar allang uit gegroeid, maar het paste Bella precies.

Bella had helemaal geen zin om terug te gaan. Ze wilde liever hier blijven! Zeker nu ze Malti had leren kennen. Ze

treuzelde toen ze het erf af liepen en treuzelde nog steeds toen ze op het fietspad waren.

'Hé, wat is er met je aan de hand?' vroeg Lucy.

'Ik denk dat ze liever op de Zonnehoeve wil blijven,' zei Malti. 'Volgens mij wil ze helemaal niet naar huis!' Ze legde haar hand op Bella's rug, als troost. Zo liepen ze samen verder: bij de boerderij naar links, dan weer naar links en daarna een klein stukje lopen naar het huis van Manon.

Bij de ingang stond een groot bord, waarop met sierlijke, goudkleurige letters *De Sterrenhof* geschreven stond, met daaronder: *Eersteklas Amerikaanse minipaardjes*.

Manon stond al op hen te wachten. Ze had donker golvend haar en mooie bruine ogen en ze had nette kleren aan. 'Zo, ben je daar weer,' zei ze een beetje zuur tegen Bella.

Bella keek de andere kant op.

'Bedankt voor het terugbrengen, meiden,' zei Manon. Ze liep voor hen uit naar de stal.

Malti stond even stil en keek verbaasd rond. In de stal waren zes kleine boxen, die samen een halve kring vormden. De tussenwanden waren laag, zodat de minipaardjes elkaar konden zien en ruiken. Op elke deur hing een naam-bordje. Malti liep naar Bella's box en deed haar het halster af. Toen aaide ze de kleine pony nog even over haar manen.

'Ik ga binnenkort wat aan de omheining doen,' mopperde Manon. 'Dan kan ze niet meer uitbreken! Dit is al de tweede keer deze week. Sorry dat ik niet zo aardig ben,' zuchtte ze toen. 'Maar ik krijg er een sik van!'

‘Graag gedaan,’ zei Malti beleefd. ‘Ik vind Bella leuk!’ Ze keek nog een keer om en liep toen samen met Lucy het erf af.

Bella keek haar na tot ze helemaal verdwenen was. Wanneer zou ze Malti terugzien?

Op het erf van De Sterrenhof was het doodstil. Alle kippen sliepen en zelfs Toby de stalkat lag opgerold in het hooi. Hij had overdag al genoeg muizen gevangen, vond hij, en nu was het tijd voor een dutje. Alleen de paardjes waren wakker. Ze stonden elk in hun eigen box met het goudkleurige naambordje op de deur. In de hoek van elke box lag een grote berg hooi.

‘Ik wil niet in een hok,’ mopperde Bella.

‘Huh?’ vroeg Odilia. Odilia was een prachtige palomino met witte manen en staart. Verbaasd keek ze naar Bella. Ze snapte er niks van. ‘Dit is toch een box?’ vroeg ze weifelend.

Bella snoof. ‘Box, hok, allemaal hetzelfde,’ bromde ze. ‘Ik wil liever de hele dag en nacht rondscharrelen, zoals bij de Zonnehoeve.’ Met een lang gezicht keek ze naar de andere paardjes. ‘Mensen denken dat wij de hele nacht slapen net als zij, maar dat is helemaal niet zo.’

‘Ik vind het niet erg,’ merkte Tara op. ‘Morgen gaan we weer naar buiten! Hier ligt lekker hooi en het is droog.’ Ze nam nog een hapje.

‘Manon vindt jou de mooiste van ons allemaal,’ merkte Minty op. ‘Straks win je nog meer prijzen dan wij!’

‘Wat kan mij dat schelen...’ zuchtte Bella. ‘En trouwens: wie bepaalt wat mooi is? Waarom is een lange hals mooi en een korte niet?’ Kritisch keek Bella de kring rond en liet haar blik toen vragend op Odilia rusten. ‘Waarom ben jij mooi en een andere merrie niet?’

‘Eh...’ deed Odilia weifelend.

‘Alle juryleden vinden mij heel mooi,’ merkte Tara op. Ze zei het een beetje aarzelend, alsof ze niet meer wist wat dat waard was. En óf het nog wel wat waard was.

Bella snoof. ‘Daar heb je het al,’ zei ze minachtend. ‘Laten wij mensen bepalen of we wel of niet mooi zijn? Of kunnen we dat beter zelf bedenken?’ Strijdlustig keek ze om zich heen.

Er klonk gemompel.

'Ik vind Tara heel mooi omdat ze van die mooie witte wimpers heeft,' merkte Bella op. 'En gestreepte hoeven.'

Tara keek haar verbaasd aan. Daar had nog nooit iemand wat over gezegd.

'En ik vind dat Odilia van die schattige puntjes aan haar oren heeft,' ging Bella verder. 'En Minty heeft zelfs spikkels onder haar staart!'

'Is dat zo?' vroeg Minty verbaasd. Ze draaide zich om en tilde haar staart op. Helaas kon ze het zelf niet zien.

'Kijk,' zei Bella triomfantelijk. 'Dát vind ik nou mooi. En bijzonder. Maar geen enkel jurylid die dat opmerkt, toch?'

De andere paardjes pakten nog een plukje hooi. Ze wisten niet zo goed wat ze ervan moesten denken... Stelden al die bekens en rozetten die ze gewonnen hadden dan opeens niks meer voor?

Hoofdstuk 2

'Bella!' klonk het. 'Pssst, ik ben het!'

Bella keek om zich heen. Wie riep haar? De stem klonk warm en zacht, als een dikke wintervacht in de sneeuw.

'Bij de omheining,' ging de stem verder. 'Kom je?'

Bella gloeide helemaal. Het was een kinderstem. Een vertrouwde stem. Een lieve stem! Ze hinnikte zacht. Dat was de stem van Malti! Bella draaide zich om en trippelde naar de omheining. Manon had woord gehouden en alle linten strak aangetrokken. Ook had ze een deel vervangen en een nieuw stroomapparaat gekocht. Bella had het een paar keer geprobeerd, maar het was onmogelijk om nog te ontsnappen.

'Hoi, Bella,' zei Malti blij. Ze stak haar arm tussen de linten door en probeerde Bella te aaien.

Bella stak haar neusje uit en rook aan Malti's hand. Mmm, ze rook nog steeds verrukkelijk!

'Ik heb je gemist,' kletste Malti. 'Het is maar saai zonder jou!'

Bella vond het ook saai zonder Malti en zonder alle pony's en kinderen van de Zonnehoeve. Ze kon soms een praatje maken bij de omheining, maar dat was toch niet hetzelfde...

'Goedemorgen, Malti,' klonk er opeens een stem. Het was Manon.